Sesiunea 996
ZAHARIA Cap. 6:13-7:1-3

Dragi prieteni, aşa cum am văzut în cartea Hagai, deşi în ochii multora părea mic şi neimportant, în ochii lui Dumnezeu templul Său era o singură casă. Deşi este o serie de locaşuri sfinte – cortul din pustie, templul lui Solomon, templul lui Zorobabel, templul lui Irod, templul din perioada necazului cel mare, templul din împărăţia de o mie de ani – Dumnezeu vorbeşte doar de o casă. Deşi a fost considerat neimportant de unii oameni, Dumnezeu spune că El este cel care va judeca importanţa acestui templu. Şi acest templu a făcut parte din planul şi din scopul Său.

Mulţi oameni spun: "Nu cred că însemn prea mult pentru Dumnezeu." Ei bine, la fel gândeau şi evreii descurajaţi din vremea lui Zaharia. Templul pe care-l construiau ei părea cu totul neînsemnat faţă de grandoarea templului lui Solomon. Dar Dumnezeu îi asigura de faptul că templul pe care-l construiau ei făcea parte din voia lui Dumnezeu şi El era cel care determina importanţa lui.

În zilele noastre, unele din cele mai impresionante amvoane nu sunt în biserici; mai degrabă, acestea sunt patul pe care este constrâns să-şi petreacă tot timpul unii sfinţi ai lui Dumnezeu. Ştiu cazul unui credincios tânăr paralizat de la gât în jos care este un creştin plin de lumină şi de bunătate şi care trimite în fiecare zi literatură creştină la diverse persoane. Nu sunt sigur că lucrarea lui pentru Dumnezeu este mai puţin importantă decât lucrarea mea sau a oricui altcuiva care pare că face un lucru măreţ pentru Dumnezeu. Dumnezeu este cel care decide importanţa lucrării fiecăruia dintre noi. Lucrul cel mai important pentru noi este să ne asigurăm că facem voia lui Dumnezeu.

Acesta este lucrul pe care încercau să-l transmită Zaharia şi Hagai poporului lor. Prin ceea ce le spuneau, ei îi încurajau pe aceşti oameni care lucrau la reconstrucţia templului. Cu alte cuvinte, ei le spuneau: "Voi faceţi ce vrea Dumnezeu să faceţi. Sigur că această construcţie pare mai mică, dar este în planul şi în scopul lui Dumnezeu. Asta face ca ea să fie mare şi importantă."

Zaharia spunea "Iată un om al cărui nume este Vlăstarul" – Cuvântul lui Dumnezeu vorbeşte despre Domnul Isus Hristos ca fiind Vlăstarul. În 23:5 este numit Vlăstarul lui David: "Iată, vin zile, zice Domnul, când voi ridica lui David un Vlăstar drept. El va împărăţi, va lucra cu înţelepciune şi va face dreptate şi judecată în ţară." Aici Hristos este prezentat ca fiind Împăratul, Vlăstarul lui David. (2)

În al doilea rând, El este prezentat ca robul lui Dumnezeu, Vlăstarul, aşa cum am

văzut deja în Zaharia 3:8 – “Ascultă, deci, Iosua, mare preot, tu şi tovarăşii tăi de slujbă, care stau înaintea ta-căci aceştia sunt nişte oameni care vor sluji ca semne. Iată, voi aduce pe Robul Meu, Odrasla / Vlăstarul.” (3) Aici, în Zaharia 6:12 este numit “un om al cărui nume este Vlăstarul”. (4) În sfârşit, Domnul Isus mai este prezentat şi ca Vlăstar al lui Iehova: “În ziua aceea, odrasla / vlăstarul Domnului (Iehova) va fi plină de măreţie şi slavă, şi rodul ţării va fi plin de strălucire şi frumuseţe pentru cei mântuiţi ai lui Israel. (Isaia 4:2).

Este interesant că relatările Evangheliilor din Noul Testament Îl prezintă pe Domnul Isus în acelaşi fel, sub aceleaşi patru aspecte. În Evanghelia după Matei El este Împăratul, Vlăstarul lui David; în Evanghelia după Marcu, El este Robul lui Iehova, Vlăstarul; în Evanghelia după Luca El este prezentat ca Omul desăvârşit al cărui nume este Vlăstarul; în Evanghelia după Ioan, Domnul Isus este Vlăstarul lui Iehova, Dumnezeu Fiul. Acesta este un portret minunat al lui Isus când El trăia pe pământ ca orice alt om.

Da, El va zidi Templul Domnului, va purta podoabă împărătească, va şedea şi va stăpâni pe scaunul Lui de domnie, va fi preot pe scaunul Lui de domnie, şi o desăvârşită unire va domni între ei amândoi.” Cununa va fi pentru Helem, Tobia şi Iedaia, şi pentru Hen, fiul lui Ţefania, ca o aducere aminte în Templul Domnului. **Zaharia 6:13, 14**

“Da, El va zidi Templul Domnului” – El, adică Vlăstarul cel care a crescut din sărăcie şi anonimat. Aici este vorba de templul din timpul împărăţiei de o mie de ani.

Hristos – Mesia “va şedea şi va stăpâni pe scaunul lui de domnie, va fi preot pe scaunul Lui de domnie”. El va fi şi împărat, şi preot. Cele două slujbe vor fi făcute de aceeaşi persoană.

“Cununa va fi … ca o aducere aminte în Templul Domnului.” Iosua nu a purtat aceste cununi. Ele au fost puse pe capul său doar pentru încoronarea simbolică. Apoi, conform tradiţiei iudaice, ele au fost puse ca simboluri în ferestrele de sus ale templului, ca semne de aducere aminte: aveau rolul de a aminti oamenilor că Mesia va veni şi că El va fi Împăratul şi Preotul lor.

“Cei ce sunt departe vor veni şi vor lucra la Templul Domnului; şi veţi şti astfel că Domnul oştirilor m-a trimis la voi. Lucrul acesta se va întâmpla, dacă veţi asculta glasul Domnului, Dumnezeului vostru.” *Zaharia 6:15*

“Cei ce sunt departe vor veni şi vor lucra la Templul Domnului…”. Iată ce spune comentariul dr. Unger la acest verset: “Solia din îndepărtatul Babilon care aducea aur şi argint pentru templul în plin proces de construcţie a oferit ocazia potrivită pentru previziunea lui Zaharia despre un templu glorios în viitor, care va fi o casă de rugăciune, în Ierusalim, pentru toate popoarele şi la care vor veni chiar şi neamurile păgâne de departe pentru a-şi aduce darurile şi pentru a se închina.”

Şi Isaia vorbeşte despre venirea celorlalte naţiuni la templul din Ierusalim în timpul împărăţiei de o mie de ani. “Se va întâmpla în scurgerea vremurilor, că muntele Casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălţa deasupra dealurilor, şi toate neamurile se vor îngrămădi spre el.” (Isaia 2:2).

În versetele 12 şi 13 din acest capitol ni se spune că Hristos (Vlăstarul) va zidi templul Domnului. În versetul 15 citim că: “Cei ce sunt departe vor veni şi vor lucra la Templul Domnului”. Aceşti oameni vor lucra la Templul Domnului în sensul că îşi vor aduce averea pentru a fi folosită la această construcţie. Trebuie să facem această subliniere pentru că numai Domnul Isus va zidi acest templu. De asemenea, Isaia spune: “Şi pe străinii, care se vor lipi de Domnul ca să-I slujească, şi să iubească Numele Domnului, […] îi voi aduce la muntele Meu cel Sfânt, şi-i voi umple de veselie în Casa Mea de rugăciune. Arderile lor de tot şi jertfele lor vor fi primite pe altarul Meu, căci Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele.” (Isaia 56:6, 7).

Versetul din Zaharia 6 continuă astfel: “şi veţi şti astfel că Domnul oştirilor m-a trimis la voi”. Aceasta înseamnă, probabil, că Hristos, adică Mesia, va întări, va confirma adevărul Cuvântului lui Dumnezeu.

“Lucrul acesta se va întâmpla, dacă veţi asculta glasul Domnului, Dumnezeului vostru.” Prin aceasta nu cred că trebuie să înţelegem că *împlinirea* profeţiei va depinde de ascultarea lor, pentru că profeţia face parte din planul şi din scopul etern al lui Dumnezeu. Mai degrabă, *participarea* lor la ea va depinde de credinţa şi de ascultarea lor.

Capitolul 6 încheie prima secţiune majoră a cărţii profetului Zaharia. Este nevoie să localizăm cele spuse aici în fluxul general al istoriei şi profeţiei pentru că este posibil să ne rătăcim prin această secţiune şi astfel să pierdem din vedere una din marile lecţii ale Scripturii şi unul din cele mai importante principii puse de Dumnezeu în Cuvântul Său. Îi îndemn pe cei care vor să-i înveţe pe alţii despre profeţii, să studieze cu atenţie această carte. Astfel vor fi feriţi de interpretări ciudate şi nepotrivite.

Aşa cum am mai spus, profeţiile lui Zaharia sunt încărcate de simboluri şi de aceea suntem tentaţi să spunem că sunt doar visele întâmplătoare ale unui profet care a trăit cu mult timp în urmă. Oamenii care consideră că aceste viziuni n-au nici o legătură una cu alta se simt liberi să le interpreteze cum vor. Este un pericol real în a lua din context doar una din aceste viziuni pentru a-i conferi o interpretare absurdă. Trebuie să ne aducem mereu aminte de una din cele mai importante reguli în ce priveşte interpretarea profeţiilor: nici o profeţie nu se interpretează singură, ceea ce înseamnă că trebuie să fie încadrată în locul potrivit în corpusul general al profeţiei.

Între profeţiile primite de Zaharia există o legătură clară. Ele au o semnificaţie

locală, pe de o parte, dar şi una istoric-generală, pe de altă parte.

Ele descriu viitorul poporului lui Israel, inclusiv distrugerea duşmanilor lor, curăţirea şi restaurarea lor ca mărturie a unui popor de mari preoţi. Această secţiune se încheie cu un verset care vorbeşte despre venirea Domnului Isus Hristos pe pământ ca Preot-Împărat care domneşte peste tot pământul.

Toate aceste viziuni i-au fost date lui Zaharia de către Dumnezeu pentru a încuraja rămăşiţa din popor care se lupta să construiască templul. Pe lângă faptul că lucrările înaintau greu şi erau multe obstacole, templul lor părea foarte mic şi lipsit de importanţă în comparaţie cu templul lui Solomon şi cu celelalte temple pe care le văzuseră în Babilon şi, mai târziu, în Imperiul Medo-Persan. Totuşi, Israel era într-o perioadă de pace şi era timpul pentru ca această construcţie să fie făcută.

În continuare aş dori să vedem cele trei semnificaţii ale acestei profeţii. Este vorba de (1) semnificaţia contemporană; (2) semnificaţia continuă; (3) sfârşitul tuturor lucrurilor.

Semnificaţia contemporană este aceea că Zaharia se referea la o situaţie locală. El se adresa oamenilor din vremea sa şi aborda problemele cu care se luptau ei. Profetul îi îndemna să nu fie descurajaţi şi să fie siguri că sunt în planul lui Dumnezeu prin ceea ce fac, împlinind scopul Său veşnic. Templul pe care ei îl construiau şi care li se părea mic va deschide calea pentru măreţul templu din împărăţia de o mie de ani pe care însuşi Mesia îl va construi.

Semnificaţia continuă poartă un mesaj pentru noi, pentru zilele noastre. Biblia spune că “Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu şi este de folos…” (2 Tim. 3:16). Tot ce scrie în Scriptură ne spune ceva, conţine un mesaj pentru noi, deşi nu tot ce este scris în Scriptură a fost scris pentru noi. De exemplu, Dumnezeu nu ne-a cerut nouă să zidim un templu. Acum câţiva ani am auzit că au fost creştini care au încercat să scoată piatră din Indiana şi s-o transporte în Israel pentru a-i ajuta pe evreii de acolo să construiască templul. Lucrarea noastră este să le transmitem mesajul Celui care este Stânca veacurilor, Cel care este Piatra dezlipită din munte fără ajutorul vreunei mâini (Daniel 2:45), Cel care a spus despre Sine: “Cine va cădea peste piatra aceasta, va fi zdrobit; iar pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera” (Matei 21:44). Dacă nu venim la El cu pocăinţă în această vreme a harului, va veni ziua în care vom avea de suportat judecata Sa. Am văzut că Dumnezeu judecă naţiuni întregi. Imperii măreţe au dispărut în urma judecăţii lui Dumnezeu: Asiria, Babilon, Imperiul Persan, Imperiul Greco-Macedonian, toate au dispărut. Dragi prieteni, nu cumva ignoraţi faptul că Dumnezeu lucrează şi astăzi în istoria lumii? Vă daţi seama de faptul că Dumnezeu judecă naţiunea noastră? Dumnezeu poate înălţa şi poate doborî o naţiune în orice mod doreşte, conform

cu voia şi planul Său.

Dacă obişnuiţi să urmăriţi programele de ştiri, nu se poate să nu fiţi cuprinşi de descurajare. Ca să nu mai vorbim că puteţi ajunge să nu mai gândiţi corect pentru că auziţi în fiecare zi aceleaşi opinii ale aceloraşi oameni care nu au nimic în comun cu principiile universal valabile ale Cuvântului lui Dumnezeu. Ziarele, revistele, programele de televiziuni ne prezintă opiniile favoriţilor publicului şi ai clipei, ca şi când aceste opinii ar fi cele de care ar trebui să ţinem şi noi seama. Ajungem astfel să gândim mai mult ca ei decât ca Dumnezeu.

Poate că veţi putea auzi glasul blând ca o şoaptă al lui Dumnezeu în viziunile lui Zaharia. Ele nu sunt nici ciudate, nici absurde; doar interpretările care li s-au dat pot fi caracterizate astfel. Aceste viziuni ne învaţă că scopul lui Dumnezeu se va împlini şi că Dumnezeu lucrează şi intervine în istorie pentru împlinirea planului Său.

Cea de-a treia semnificaţie se referă la sfârşitul tuturor lucrurilor. Istoria curge pe făgaşul profeţiei. Vă amintesc ce spune versetul 12: „Aşa vorbeşte Domnul oştirilor: „Iată că un om, al cărui nume este Odrasla / Vlăstarul, va odrăsli / înmuguri din locul lui, şi va zidi Templul Domnului.” Vlăstarul este nimeni altul decât Domnul Isus Hristos, o rădăcină care a ieşit din pământ uscat, Cel care a murit pe cruce pentru noi. Dar El vine din nou pentru a domni: “În vremea aceea odrasla Domnului va fi plină de măreţie şi slavă, şi rodul ţării va fi plin de strălucire şi frumuseţe pentru cei mântuiţi ai lui Israel.” (Isaia 4:2). El va fi Preotul de pe scaunul Său de domnie.

Dacă ştim aceste lucruri putem avea o perspectivă corectă asupra lucrurilor. Poate că într-o căsuţă dosnică sau într-un apartament dintr-un bloc mărginaş se adună un grup de credincioşi care sunt împreună în numele lui Hristos şi care caută să-L onoreze pe El. Ei studiază Cuvântul lui Dumnezeu şi vor cu adevărat să facă voia Sa. Chiar dacă acest grup nu este cunoscut de lume aşa cum este cunoscută o trupă de muzică modernă, oamenii care-l formează sunt importanţi în planul şi în programul lui Dumnezeu. Întâlnirile lor sunt chiar mai importante decât ale şefilor de state din această lume. Multora le este greu să creadă acest lucru pentru că lumea nu vede lucrurile din perspectiva lui Dumnezeu.

Vedeţi voi, acel grup de credincioşi se va alătura corului din ceruri, într-o bună zi. Ei îi vor cânta Mielului: „Vrednic eşti tu să iei cartea şi să-i rupi peceţile: căci ai fost junghiat, şi ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminţie, de orice limbă, din orice norod şi de orice neam. Ai făcut din ei o împărăţie şi preoţi pentru Dumnezeul nostru, şi ei vor împărăţi pe pământ!” (Apoc. 5:9, 10). Acesta este ţelul către care ne îndreptăm. Lumea îi ignoră şi mulţimile trec pe lângă ei fără să-i vadă, dar ei sunt

importanţi în planul şi în scopul lui Dumnezeu.

Această secţiune din Zaharia ar trebui să ne ajute să vedem lucrurile din perspectiva lui Dumnezeu. Acest pasaj din Scriptură are un mesaj şi pentru noi astăzi.

În capitolele 7 şi 8 avem ceea ce eu am numit un interludiu istoric. Este similar cu ce avem în profeţia lui Hagai. În mijlocul acelei profeţii, Hagai a fost trimis la preot să întrebe ceva cu privire la o lege, mai exact o lege despre curăţire: Când un lucru care este curat atinge ceea ce este necurat, îl va face curat? Răspunsul este: nu. Şi atunci când ceea ce este necurat atinge ce este curat, îl va face necurat şi pe acesta? Răspunsul este da, va face necurat lucrul care fusese curat. În acest interludiu din Zaharia avem aceeaşi problemă care este însă abordată dintr-un unghi puţin diferit.

În anul al patrulea al împăratului Dariu, Cuvântul Domnului a vorbit lui Zaharia, în ziua a patra a lunii a noua, care este luna lui Chisleu. *Zaharia 7:1*

Impresionant este faptul că Zaharia va avea din nou un mesaj pentru poporul său, un mesaj de altfel foarte important. El stabileşte de la început faptul că mesajul nu vine de la el, ci de la Dumnezeu pentru că i-a vorbit Cuvântul Domnului.

"În anul al patrulea al împăratului Darius … în ziua a patra a lunii a noua" – dacă vreţi să aveţi această dată în termeni moderni e vorba de 4 decembrie 518 î.Hr. Este aceeaşi perioadă în care a vorbit şi Hagai poporului într-un mod foarte practic.

Cei din Betel trimiseseră pe Şareţer şi pe Reghem-Melec cu oamenii săi, să se roage Domnului, Zaharia 7:2

Comentariul lui David Baron la acest verset ne va ajuta să înţelegem mai bine despre ce este vorba: "Observaţi că cele mai multe traduceri moderne (englezeşti, bineînţeles) şi cei mai mulţi cercetători nu păstrează enunţul primei părţi a versetului 2 aşa cum este redat în Versiunea Autorizată, adică: 'Când au trimis la Casa lui Dumnezeu". Este adevărat că *Betel* înseamnă, literal, Casa lui Dumnezeu; dar nu este folosit niciodată pentru a desemna Templul, ci întotdeauna numai cunoscuta cetate a lui Efraim, unul din cele mai mari centre ale închinării idolatre a israeliţilor, înfiinţat de Ieroboam, fiul lui Nebat." Cu alte cuvinte, aici avem o delegaţie trimisă din Betel, care înseamnă "casa lui Dumnezeu". A fost numit aşa de către Iacov atunci când credea că fuge de Dumnezeu, dar şi de tatăl şi de fratele său, Esau. El a petrecut noaptea acolo şi Dumnezeu i-a dat o viziune. Iacov a spus despre Betel: "Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor!" (Gen. 28:17).

Betelul era localizat în împărăţia din nord a lui Israel şi acesta este locul în care a pus Ieroboam unul din viţeii de aur pentru ca poporul să li se închine. Delegaţia din versetul 2 nu era alcătuită din membri ai seminţiei lui Iuda. Probabil că erau din seminţia

lui Efraim. Faptul că această delegaţie a venit din Betel arată că cele zece seminţii aşa-zis pierdute nu erau pierdute deloc – o parte dintre aceşti israeliţi trăiau în Betel.

Dacă citiţi cu atenţie cartea lui Ezra, veţi descoperi că mulţi dintre cei care au revenit din captivitatea babiloniană s-au întors în oraşe care se aflau la nord de Marea Galileii, adică în teritoriile ce aparţinuseră împărăţiei de nord a lui Israel. Toate cele douăsprezece seminţii erau reprezentate în rămăşiţa celor întorşi din Babilon, deşi numărul lor total era mai mic de 60 000.

Nu există "seminţii pierdute" ale lui Israel. Cei care s-au întors din captivitate s-au dus, în mod firesc, în locurile din care plecaseră şi mulţi au ajuns astfel în partea de nord a împărăţiei lui Israel. Au fost şi persoane care se născuseră în Babilon (Şareţer şi Reghem-Melec sunt nume babiloniene) şi care s-au întors ca evrei la seminţia lor.

"şi să întrebe pe preoţii din Casa Domnului oştirilor şi pe proroci: „Trebuie să plâng şi în luna a cincea şi să mă înfrânez, cum am făcut atâţia ani?" *Zaharia 7:3*

Aceşti bărbaţi au venit de la Betel să vorbească cu preoţii din Templu, la Ierusalim. Ei aveau o întrebare foarte precisă în legătură cu un ritual. Doreau să ştie dacă ritualul acela era corect sau era greşit. Poporul începuse să postească înainte de luarea în robie în Babilon şi continuase cu acest lucru şi în timpul captivităţii. Psalmul 137: 1, 2 – "Pe malurile râurilor Babilonului, şedeam jos şi plângeam, când ne aduceam aminte de Sion. În sălciile din ţinutul acela ne atârnaserăm arfele." Ei îşi secau sufletul de lacrimi acolo şi aceasta devenise o funcţie religioasă. De fapt, Dumnezeu nu le dăduse evreilor zile de post şi de întristare, le dăduse şapte zile de sărbătoarea (*în engleză, fast şi feast*). Ideea de a posti le-a aparţinut în întregime. Au pus deoparte zile de post şi zile de jale şi de plâns în tot timpul cât au fost ţinuţi captivi în Babilon. Au continuat cu acest ritual şi după ce au plecat din Babilon, dar Dumnezeu nu-i binecuvânta. Era o anume prosperitate, mulţi îşi construiau case şi se instalau confortabil, ba chiar unii se îmbogăţeau. Şi totuşi, plângeau şi jeleau spunând: "Am făcut asta dar Dumnezeu nu ne-a binecuvântat."

Problema care se pune aici este cea a unui ritual corect sau greşit. Rezoluţia însă o s-o descoperim data viitoare!